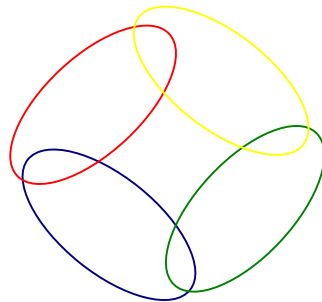

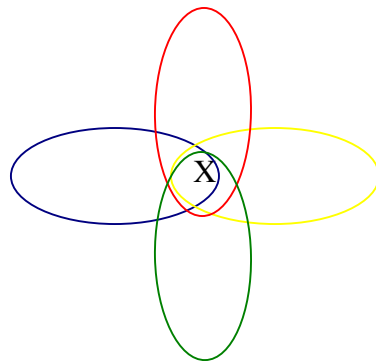
De multiculturele samenleving

Het begrip multiculturele samenleving

Wanneer je verschillende groepen mensen, met verschillende culturen en tradities, bij elkaar op één grondgebied plaatst heb je een multiculturele samenleving. De multiculturele samenleving werd tijdens de vergadering als volgt omschreven: niet als verschillende hokjes naast elkaar, maar als een verzameling cirkels, die elkaar op bepaalde plaatsen overlappen. Die overlappingsen zijn in eerste instantie volkomen willekeurig. Sommige groepen mensen zullen alleen een bepaalde religie delen (b.v. Marokkanen en Turken), anderen alleen dezelfde taal (b.v. Egyptenaren en christelijke Palestijnen) en weer anderen delen dezelfde oorspronkelijke nationaliteit (b.v. Surinaamse creolen en hindoestanen). Natuurlijk kan men ook op meerdere gebieden overlappen, de volgende figuur is een beetje grof maar wel duidelijk.

Als de autoriteit op het grondgebied waar de verschillende groepen terecht komen algemeen bepalende wetten afkondigt, zoals het burgerlijk recht en het strafrecht, dan ontstaat er in het plaatje één duidelijke overlapping, waar iedereen mee te maken heeft. In Nederland is dit het Nederlands recht (zie de X in de volgende figuur). Naast andere overlappingsen die hier zijn weggelaten ziet dat er als volgt uit:

Hoe bereiken we een vreedzame multiculturele samenleving?

Tijdens onze vergadering bleek dat niemand veel moeite heeft met het bestaan van de multiculturele samenleving. We beschouwen het niet als 'iets slechts', in feite stoort het ons niet. Toch waren er rond de eeuwwisseling steeds meer mensen die problemen kregen met de multiculturele samenleving. Berichten over criminaliteit, taalachterstanden en het afwijzen van Nederlandse tradities door streng gelovige moslims, zoals acceptatie van homoseksuelen, maakten de acceptatie van de multiculturele samenleving niet meer zo vanzelfsprekend. Er zou een kansarme onderklasse ontstaan die destabiliserend zou werken op de hele samenleving. Vooral in de oude stadswijken (standaard geen D66 visvijver), waar de meeste allochtonen waren gaan wonen, begon men te morren. Het (bijgevoegde) artikel "Het

multiculturele drama” van Paul Scheffer maakte de kritiek op de multiculturele samenleving ook “salonfähig”. De ontwikkelingen volgden elkaar toen snel op: 11 september, Pim Fortuijn, Theo van Gogh, een stortvloed van negatieve commentaren in de pers, de woorden multiculturele samenleving lijken tegenwoordig zelfs “politiek incorrect”.

Desalniettemin zijn we het er als platform over eens dat de multiculturele samenleving een bestaansrecht heeft. Het is een samenleving waarin leden van verschillende groepen zich binnen de veilige omgeving van vertrouwde tradities kunnen ontplooien om uiteindelijk volwaardig burger te worden van de Nederlandse samenleving. Ik durf zelfs het bestaan ervan een essentieel onderdeel te noemen van het integratieproces. We zijn het er ook over eens dat er bepaalde voorwaarden moeten worden geschapen om een vreedzame multiculturele samenleving te behouden. Met het bepalen van de voorwaarden ga je politieke keuzes maken, daarvoor is ons platform mijn inziens ook bedoeld. Je kan deze voorwaarden onder verdelen in interne en externe voorwaarden. Ik noem ook enkele voorbeelden die nog niet besproken zijn:

Interne voorwaarden (voor de mensen binnen de verschillende groepen):

1. De Nederlandse wet respecteren.
2. Bepaalde Nederlandse tradities respecteren (b.v. acceptatie van homo's).
3. Het gezicht moet duidelijk zichtbaar zijn? (nog ter discussie).
4. Met name jongeren moeten de taal goed leren spreken (nog niet besproken).

Externe voorwaarden (voor de mensen buiten de verschillende groepen):

1. De multiculturele samenleving als feit accepteren, er niet overspannen op reageren.
2. Respecteren van elkaars traditie en religie (zolang die stroken met de wet).
3. Kansen bieden aan minderheden om zich te ontwikkelen (scholing, banen, etc). (Nog niet besproken).
4. Elkaar niet onnodig beledigen, zonder functionele kritiek uit de weg te gaan. Tevens uitgaan van het beginsel dat een minderheid felle kritiek mag uiten op een meerderheid dan andersom. Dit simpelweg omdat het té fel bekritisieren van een minderheid het bij die minderheid de van nature aanwezige angst zal prikkelen om door de meerderheid overheerst/gediscrimineerd/etc. zal worden. Daarmee wek je eerder reacties op dan wanneer de minderheid de meerderheid fêl bekritisereerd, het brengt de vreedzaamheid van de multiculturele samenleving in gevaar (nog ter discussie).
5. Elkaars verschillen accepteren, maar lering trekken van de nuttige eigenschappen van andermans cultuur (b.v. gastvrijheid). Integratie komt van twee kanten.